

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det er et interessant forslag, hr. Rahbæk Møller m.fl. har fremsat om de længerevarende sundhedsuddannelser. Som forslagsstillerne selv anfører, har sundhedsuddannelserne stor betydning for funktionen af vores sundhedsvæsen, og jeg har naturligvis drøftet det, jeg nu siger, med sundhedsministeren.

Jeg må med det samme sige, at det er et meget vidtgående forslag, SF stiller, til ændring af den fremtidige tilrettelæggelse af sundhedsuddannelserne. I flere henseender er forslagene så vidtgående og generelle, at en stillingtagen nødvendigvis må indgå i den samlede uddannelsespolitik, men jeg ser for så vidt ingen problemer i, at man prøver at se fremad og for den sags skyld også ser langt fremad, for også på sundhedsområdet tyder alt på, at der som hidtil vil ske en rivende udvikling dels i de medicinske behandlingsmetoder og dels i befolkningens krav og forventninger til sundhedsvæsenet.

Forslagsstillerne siger, at de eksisterende sundhedsuddannelser er meget målrettede mod bestemte funktioner i sundhedsvæsenet, og at uddannelserne i øvrigt er ufleksible og stive i deres opbygning.

Det er rigtigt, at strukturen i sundhedsuddannelserne er præget af, at de er rettet mod afgrænsede og bestemte funktioner i sundhedsvæsenet. Ser vi på de lange sundhedsuddannelser, har vi kun læger og tandlæger og de mere tekniske uddannelser som farmaceuter og psykologer, som SF selv nævner.

Også de mellemlange sundhedsuddannelser som f.eks. sygeplejersker, jordemødre, ergo- og fysioterapeuter er professionsrettede, hvilket også gælder de mere tekniske sundhedsuddannelser f.eks. på tandplejeområdet og laboratoriemrådet.

Undervisningsministeriet og Sundhedsministeriet har et tæt samarbejde om udviklingen af disse uddannelser. Det er her særlig fastholdt, at uddannelserne skal være brede og uden specialisering på grundniveauet. F.eks. kan en læge reelt arbejde alle steder og en sygeplejerske ligeså.

Hvad angår sundhedsuddannelsernes form og indhold, har Undervisningsministeriet gennem de senere år gennemgået stort set samtlige uddannelser med henblik på en fælles overordnet fleksibel regulering. Det er bl.a. sket ved udfærdigelse af de såkaldte rammebekendtgørelser, hvorefter kun de overordnede rammer for uddannelsernes mål og indhold er reguleret fra centralt hold. Det er herefter overladt til de enkelte uddannelsesinstitutioner at udarbejde uddannelsesplaner og at tilpasse disse til sundhedsvæsenets behov. Dette er f.eks. sket ved netop at opprioritere praktisk uddannelse og indsigt i forebyggelse og sundhedsfremme.

Jeg mener egentlig, at vi har et ganske godt uddannelsessystem også på sundhedsområdet. Men dermed være ikke sagt, at det ikke kan gøres bedre. SF stiller bl.a. det forslag, at der må skabes mulighed for meritoverførsel mellem de forskellige sundhedsuddannelser. SF stiller i den forbindelse forslag om, at sundhedsuddannelserne opbygges over to niveauer, hvor det første niveau skal være en 3½-årig heltidsuddannelse svarende til bachelorniveau med betydelige fælles elementer for samtlige sundhedsuddannelser. Samtidig foreslås det, at uddannelserne samles i sundhedsfakulteter omkring universitetsbyerne.

Jeg er for så vidt tiltalt af tankerne om at samle sundhedsuddannelserne mere, end de er i dag. Det er min opfattelse, at de meget små institutioner, som præger især de mellemlange sundhedsuddannelser, må kunne have vanskeligheder med at sikre den faglige fornyelse. De faglige miljøer kan let blive for små.

I min redegørelse til Folketinget i oktober 1991 om et åbent marked for videregående uddannelser har jeg derfor også lagt op til fusioner både horisontalt og vertikalt, naturligvis ad frivillighedens vej. Jeg vil dog meget gerne være med til at fjerne eventuelle hindringer for fusioner, hvis sådanne stadig skulle findes.

Når det drejer sig om selve uddannelserne, stiller jeg mig noget tvivlende over for, om vi kan etablere en fælles grunduddannelse for sundhedsuddannelserne, sådan som SF lægger op til. Vi kan næppe skære de længerevarende sundhedsuddannelser midt over, uddannelsesforløbet må udgøre en helhed. Ingen forestiller sig vel, at vi kan bruge halvt uddannede læger. Derfor har vi i Undervisningsministeriet også